ΑΡΙΘ. 17 — 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1922

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ & ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ **ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ**

ΕΟΝ

REVUE BI-MENSUELLE METAPHYSIQUE ET PHILOSOPHIQUE

12, RUE NAVARIN, ATHÈNES

Editeur--Directeur : A. HADJIAPOSTOLOU

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

ΑΡΙΘ. 17 | Ι ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1922

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ & ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ **ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ**

Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα δὲν ἐπιστρέφονται	**ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ** *Ἐσωτερικοῦ Δρ. 12.—* *Αἰγύπτου Γ, Δ. 50.—* *Ἀμερικῆς Δολ. 2.50*	*Αἱ ἐπιστολαὶ ἐν γένει πρὸς τὴν διεύθυνσιν*

ΨΥΧΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

B. THOMSON

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

(Κατὰ μετάφρασιν Π. Γράβιγγερ)

Ι. — Ἡ Ἐπιστήμη τοῦ Πνευματισμοῦ

Πᾶσαι αἱ ἀρχαῖαι μυϊτικαὶ σχολαί, ἀκόμη καὶ τὰ διάφορα δόγματα ἅτινα ἐκράτουν τὸν ἀνθρωπισμὸν εἰς τὴν σφαλερὰν καὶ ὑλιστικὴν θεωρίαν τοῦ πολυθεϊσμοῦ, πάντα λέγω τὰ δόγματα ταῦτα ἐδίδαξαν εἰς τοὺς μαθητάς των τὴν ἑνότητα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς Πάντα στηριζόμενα ἐπὶ ἰδεῶν δικαιοσύνης, ἀδιαχωρίστων ἀπὸ τῆς ἰδέας τῆς ὑπάρξεως Θεοῦ, ἐπίστευσαν ὅτι, ἡ ὁρατὴ αὕτη ὕπαρξις τοῦ ἀνθρώπου, δὲν ἦτο τελευταία καὶ ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συμφωνήσωσιν ἐφήμεροι πράξεις, οἱαιδήποτε καὶ ἂν ἦσαν, καλαὶ ἢ κακαί, μετ' αἰωνίας τιμωρίας ἢ ἀνταμοιβῆς.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται ἀκόμη νὰ αἰσθανθῇ τὸ ἄπειρον καὶ τὸ θεῖον, διότι δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσῃ αὐτό. Ἡ δύναμις αὕτη τῆς καταννοήσεως συμφωνεῖ ἀναλόγως τῶν διαφόρων του ἐνσωματώσεων. Τότε, λαμβάνων ὑπ' ὄψει τὰς δυνάμεις αἵτινες προσ-

φέρονται αὐτῷ, θὰ ἐνεργήσῃ ἐν συναισθήσει τῆς αἰτίας, τότε δὲ θὰ ἀνταμοιφθῇ ἀναλόγως τῶν πράξεών του.

Ἡ ἀποκρυφιστικὴ ἐπιστήμη, διδαχθεῖσα κρυφίως ἐπὶ ὁλοκλήρους αἰῶνας, ἐν τοῖς ναοῖς εἰς τοὺς μεμυημένους, οἵτινες εἶχον ὑποστεῖ προϋγουμένως τὰς κεκανονισμένας δοκιμασίας, ἀνευρίσκεται τόσον εἰς τὰς ἀρχαίας Κελτικὸς μυήσεις, ὅσον καὶ εἰς τὰς τῆς Αἰγύπτου καὶ τῶν Ἰνδιῶν. Ὑπὸ τὴν μᾶλλον ὡραιοτέραν καὶ ἐντελεστέραν μορφήν της, ἡ ἐπιστήμη τοῦ πνευματισμοῦ, ὅσον τοὐλάχιστον ἀφορᾷ τὸν χαρακτῆρα, παρουσιάζεται εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων, ἔνθα ἡ νεαρὰ θεὰ Περσεφόνη, ἀνελθοῦσα πρὸς τὴν μητέρα αὐτῆς (ἡ ἐκσωματωθεῖσα ψυχή), ἀποδίδεται ἐκ νέου μετά τινα χρονικὴν περίοδον, ἥν αὕτη διῆλθεν ἐν τῇ Κολάσει. Ἀνεμφανιζομένη ἐπὶ τῆς Γῆς, ἀπέδιδεν εἰς αὐτὴν τὴν Ἄνοιξιν, μεταβαίνουσα δὲ πάλιν εἰς τὸν ὑποχθόνιον κόσμον διέσπειρε τὴν Ἐλπίδα. Τὰ Μυστήρια ταῦτα ἐδοξάσθησαν, ὡς γνωστόν, ὑπὸ σοβαρὰν ἐχεμύθειαν, ἐκεῖνοι δὲ οἵτινες ἔλαβον γνῶσιν αὐτῶν κατόπιν, ὡμίλησαν περὶ αὐτῶν μετὰ μεγάλου θαυμασμοῦ. Ἐτιμωρεῖτο ἀπηνῶς πᾶς ὅστις ἤθελε τολμήσῃ νὰ εἴπῃ λέξιν τινα ἀφορῶσαν αὐτά, εἰς τοὺς μὴ μεμυημένους.

Μόλις ὀλίγος χρόνος ἔχει παρέλθει, ἀφ᾽ ὅτου ἡ μετὰ τῶν τεθνεώτων συνάφεια ἔλαβε γενικὴν διάδοσιν, ἀφ᾽ ἑνὸς μὲν πρὸς τὸν σκοπὸν ἁπλῆς ἐπικοινωνίας ἀπελθόντος τῆς γῆς ἀγαπητοῦ προσώπου, μετὰ τῶν ἐπ᾽ αὐτῆς ἀπομεινάντων, ἀφ᾽ ἑτέρου δὲ καὶ τοῦτο γίνεται ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων διὰ τὴν ἐξερεύνησιν τῶν φαινομένων τούτων καὶ ὑπόταξιν αὐτῶν εἰς τοὺς φυσικοὺς νόμους.

Ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ XVIII αἰῶνος παρετηρήθησαν καὶ ἐξητάσθησαν τὰ φαινόμενα τοῦ πνευματισμοῦ ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως καὶ ὑπὸ μεγάλην σοβαρότητα.

Ὁ Ἀντώνιος Mesmer ὅστις ἔθεσεν ἐκ νέου εἰς φῶς τὸν ζωϊκὸν μαγνητισμόν, ἐδοκίμασε τὰ ἀποτελέσματα τῶν προκαταλήψεων τοῦ κόσμου καὶ τὰς μετ᾽ ἰσχυρογνωμοσύνης ἀποδοκιμασίας, ὅσον ἀφορᾷ τὰ σύνθετα σώματα. Αἱ θεωρίαι του[1]) ἀπεδεικνύοντο ἀλληλοδιαδόχως ὡς ἀληθεῖς ὑπὸ τῶν φαινομένων τῆς τηλεπαθείας καὶ τῆς ἐξ ἀποστάσεως ὁράσεως, αἵτινες πρό τινων ἀκόμη ἐτῶν, ἐθεωροῦντο ὡς ὠφειλόμεναι εἰς δαιμονιακὰς ἐνεργείας. Ἀπεδεικνύετο ὡσαύτως ὅτι, ὑπό τινας περιστάσεις, τὸ σῶμα μας δύναται νὰ ἐκπέμψῃ δύναμίν τινα, δυναμένην νὰ ἐνεργήσῃ ἐπὶ ἄλλων σωμάτων, ὅτι ἡ δύναμις αὕτη εἶναι ἐντελῶς φυσικὴ καὶ ὅτι ἐν τέλει ἡ ἐνέργεια αὕτη δὲν ἦτο ἐπάναγκες νὰ περιορισθῇ εἰς μικρὰν ἀκτῖνα, ἀλλὰ τοὐναντίον νὰ διασχίσῃ μεγάλας ἀποστάσεις.

Ὁ Σουηδὸς φιλόσοφος jwendeborg συνεπλήρωσε τὴν θεωρίαν τοῦ Mesmer λέγων ὅτι οὐδεμία ἀπόδειξις ὑπάρχει, καθ᾽ ἥν, ἡ παῦσις τῆς φυσικῆς ζωῆς νὰ προκαλῇ καὶ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς μαγνητικῆς ταύτης ἐνεργείας, ἐκεῖνοι δὲ οἵτινες ἠσπάσθησαν τὴν θεωρίαν του, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ Ὁνόριος Balzac, ὑπῆρξαν ἀκουσίως μεσάζοντες, πρὶν ἢ ἀκόμη καὶ ἡ λέξις αὕτη ἐφευρεθῇ.

---

[1]) Περὶ ὧν ἠσχολήθη ἤδη ὁ «Ἔων» (βλ. τεύχη 1-2, Ὁ Μαγνητισμός, Teder.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1847 χρονολογοῦνται τὰ πρῶτα *πνευματιστικὰ* κληθέντα πειράματα. Ἔλαβον χώραν παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ Fox κατοικούντων ἐν Hydesville, προαστείῳ τῆς Νέας-Ὑόρκης. Χωρὶς οὐδόλως νὰ προσπαθήσωσι τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ταύτης νὰ προκαλέσωσι τὴν παραγωγὴν τῶν φαινομένων τούτων, ἤκουον παραδόξους κρότους προερχομένους ἐκ τῶν κενῶν δωματίων τῆς οἰκίας, ἔβλεπον τὰ ἔπιπλα νὰ μετατίθηνται ἀπὸ τῆς μιᾶς θέσεως εἰς τὴν ἄλλην ἄνευ οὐδεμιᾶς φυσικῆς αἰτίας, αἰσθάνοντο ἑαυτούς, ἐν ἑνὶ λόγῳ περικυκλωμένους ὑπὸ δυνάμεων, ὧν τοῖς παρέστη ἀδύνατον νὰ καθορίσωσι τὴν φύσιν καὶ τὸ αἴτιον τῆς παραγωγῆς των. Ἡμέραν τινα, εἷς τῶν προσελκυσθέντων ἐκ περιεργείας πρὸς τὴν οἰκίαν ταύτην διαβάτης, ἔσχε τὴν ἔμπνευσιν νὰ διατυπώσῃ παράκλησιν ὅπως 1 κρότος ἀντιστοιχῇ πρὸς τὸ Α, 2 κρότοι πρὸς τὸ Β, 3 κρότοι πρὸς τὸ C τοῦ ἀλφαβήτου καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἱκανοποιητικώτατον: αἱ ὑπὸ τῶν παρισταμένων ὑποβαλλόμεναι εἰς τὰς μυστηριώδεις δυνάμεις ἐρωτήσεις, ἐτύγχανον εὐστόχων ἐκ μέρους αὐτῶν ἀπαντήσεων.

Αἱ ἀόραται αὗται δυνάμεις ἐπιστοποίησαν διὰ τοῦ τρόπου τούτου ὅτι ἦσαν ἐκσωματωμένα πνεύματα (esprit désin carnes) ἓν δὲ τῶν πρώτων δωσάντων τὸ ὄνομά των ὑπῆρξεν ὁ Βενιαμὶν Franklin ὁ ἀπόστολος τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς εὐθύτητος χαρακτῆρος. Ἄλλα τοιαῦτα πνεύματα ὀλιγότερον ὀνομαστά, ἀνῆκον εἰς τοὺς ἤδη τεθνεῶτας συγγενεῖς τῶν παρισταμένων καὶ ὑπενθύμιζον εἰς αὐτοὺς διάφορα ἐπεισόδια τῆς παρελθούσης ὑπάρξεώς των μετὰ τόσης ἀκριβείας καὶ λεπτομερείας ὥστε νὰ μὴν ἀφίνουν οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἀληθείας καὶ ἀκριβείας των.

Τὰ φαινόμενα ταῦτα διεδόθησαν μετ' ἐξαιρετικῆς ταχύτητος ἐφ' ὅλης τῆς Βορ. Ἀμερικῆς καί, παρὰ τὰς ἀντιδράσεις τῆς θετικῆς ἐπιστήμης, τῷ 1852 εὑρέθησαν πλέον τῶν 15,000 πρόσωπα ἐλθόντα εἰς τὴν συνέλευσιν τῆς Βασιγκτῶνος ἵνα ὑπογράψωσιν μεταξὺ τῶν ἀποδεχομένων καὶ πιστευόντων εἰς τὰ παρατηρηθέντα πνευματιστικὰ φαινόμενα.

Οἱ θετικισταὶ σοφοὶ τῆς Ἀγγλίας, ἔδειξαν τοιοῦτον ζῆλον οἷον εἴθε νὰ ὑπεδείκνυον καὶ αἱ ἡμέτεροι. Εἷς τῶν πρώτων οἵτινες ἔκαμον πειράματα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὑπῆρξεν ὁ περίφημος χημικὸς καὶ φυσικὸς William Crookes, ὅστις παρήγαγε τὰς κληθείσας ὑλοποιήσεις (matérialisations) ἤτοι τὴν ἀνασύνθεσιν τοῦ ἀοράτου σώματος τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τρόπον ἁπτόν.

Θὰ ἐπανέλθωμεν κατωτέρω ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Ὁ διαδώσας τὴν ἐπιστήμην τοῦ πνευματισμοῦ ἐν Γαλλίᾳ, ὑπῆρξεν ὁ Allan Kardec 1), Εἰς τοῦτον ὠφείλονται τὰ πρῶτα γαλλικὰ βιβλία ἐπὶ τῆς παρηγορητικῆς εἰς τὸν ἄνθρωπον ταύτης ἐπιστήμης.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Allan Kardec, λαβόντα χώραν τὴν

---

1) Ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦτο κατέστη γνωστὸς ὁ περίφημος ἀπόστολος τοῦ πνευματισμοῦ· ἐν τούτοις τὸ ἀληθὲς αὐτὸ ὄνομα εἶναι Léen Denigart Rivail (1804-1869).

3ην Ἀπριλίου 1869, ὁ πνευματισμὸς ἔκαμε μεγίστας προόδους. Εἰς τὴν *Πνευματιστικὴν συνέλευσιν* τοῦ 1889, πεντακόσιοι μέτοχοι ἦλθον πρὸς αὐτὴν ἐκ πάντων τῶν μερῶν τῆς γῆς, ἑβδομήκοντα πέντε δὲ πνευματιστικαὶ ἐπιθεωρήσεις παρουσιάσθησαν ἐκδιδόμεναι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο.

Πάντες οὗτοι ὑπεστήριξαν μετ' ἀξιοθαυμάστου συμφωνίας, τὰς δύο ἀκολούθους ἀρχὰς τῆς πνευματιστικῆς ἐπιστήμης.

1ον. Τὴν μετὰ θάνατον ὕπαρξιν τοῦ συνειδητοῦ Ἐγὼ ἢ ἄλλως τὴν Ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς.

2) Τὰς σχέσεις τὰς ὑφισταμένας μεταξὺ ζώντων καὶ τεθνεώτων. Εἰς πάντα τὰ ἐκπεπολιτισμένα ἔθνη ὑπάρχουν Ἑταιρεῖαι ψυχικῶν ἐρευνῶν αἵτινες σκοπὸν ἔχουσι τὴν μετ' ἰδιαιτέρας προσοχῆς ἐξέτασιν τῶν πνευματιστικῶν φαινομένων καὶ τῆς ἐν γένει πνευματιστικῆς ἐπιστήμης. Καὶ ἐπαναλαμβάνοντες περιβόητον τινα ἔκφρασιν. Ἡ ἀλήθεια εὑρίσκεται ἐν τῇ πορείᾳ της, οὐδόλως ὠφείλομεν νὰ ἐμποδίσωμεν αὐτήν.

Ποίας λοιπὸν ἀποδείξεις ἔχομεν ἐπὶ τῶν ἀληθειῶν τούτων; Αἱ ἀποδείξεις αὗται εἶναι ἄπειραι. Θὰ εἴπωμεν περὶ αὐτῶν ὀλίγα 1) Ἐκεῖνο ὅπερ δυνάμεθα ἀπὸ τοῦδε ν' ἀναφέρωμεν εἶναι ὅτι πρόσωπά τινα διατηροῦσιν ἐνθύμισιν ἐκ τῶν προϋγουμένων των ὑπάρξεων.

Πάντες σχεδόν, ὅσοι δὲν μετεχειρίσθησαν τὸν πνευματισμὸν διὰ νὰ διέλθουν χάριν διασκεδάσεως καὶ ἁπλῆς περιεργείας τὸ ἑσπέρας των, ἐκεῖνοι λέγω ἔσχον πολλάκις τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσωσι γνώριμα ἢ καὶ ἄγνωστα εἰς αὐτοὺς πνεύματα, δώσαττα διαφόρους περιγραφὰς ὧν ἡ ἀκρίβεια καὶ ἡ τελειότης ὑπῆρξε καταπλήττουσα.

Ὑπάρχει μία θεωρία, κληθεῖσα *μεντιουμνισμὸς* médiumnisme) ἥτις ἀποφεύγει νὰ πιστεύσῃ τὴν εἰσχώρησιν πνευμάτων εἰς τὰ ἀνωτέρω φαινόμενα, ἀποδίδει δὲ αὐτὰ εἰς τὴν συμπύκνωσιν τῆς ψυχικῆς δυνάμεως τῶν τε παρισταμένων καὶ τοῦ μεσάζοντος ὅστις ἄλλως τε εὑρίσκεται ἤδη ἐν ἐκσωματώσει ἢ τοὐλάχιστον ἐν μερικῇ ἐκσωματώσει. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη εἶναι σπουδαία ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως. Ἐν τούτοις ὅμως δὲν ἱκανοποιεῖ τοὺς πνευματιστάς, ἀκόμη καὶ ἐκείνους οἵτινες δὲν διάκεινται οὐδόλως ἐχθρικῶς πρὸς αὐτόν, προθέτοντες ὅτι ἡ ἁπλῆ αὕτη συσσώρευσις τῆς ψυχικῆς δυνάμεως, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συντείνῃ εἰς τὰ τοιαῦτα φαινόμενα εἰμὴ ὑπὸ τὴν προτροπὴν καὶ διεύθυνσιν ἀοράτων δυνάμεων.

(Ἕπεται συνέχεια.)

---

1) Ἐπιφυλλασσόμεθα ν' ἀσχοληθῶμεν ἐκτενέστερον ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ «Ἕωνος».

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ 'ΚΑΤΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ,

Παρηκολούθησα μετὰ μεγάλης προσοχῆς ὅσα ὁ κ. Α. Περδικίδης ἐδημοσίευσεν εἰς τὰ ὑπ' ἀριθ. 13, 14 καὶ 15 τεύχη τοῦ «Ἕωνος» ὑπὸ τὸν τίτλον «Κάτι Πράγματα». Περαίνων τὸ δημοσίευμά του λέγει, ὅτι ἀναμένει ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς νὰ τὸ μελετήσουν καὶ νὰ ἐξαγάγουν συμπεράσματα, τὰ ὁποῖα βεβαίως, ὡς ἀλλοῦ ἀναφέρει θέλει νὰ μάθῃ, ἵνα ἐπανακτήσῃ τὴν πίστιν του, τὴν ὁποίαν λυπεῖται διότι ἀπώλεσεν. Δὲν εἶμαι, δυστυχῶς, εἰδικὸς διὰ νὰ τοῦ μεταδώσω τὰ φῶτα μου καὶ οὔτε φεῦ! ἔχω τὴν δύναμιν ν' ἀνεύρω τὴν ἀπωλεσθεῖσαν πίστιν του, διὰ νὰ τοῦ τὴν ἀποδώσω. Ὀλίγη μελέτη, ὅμως, ἐπὶ τῶν διαφόρων φαινομένων τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦσι σήμερον τὸν διανοούμενον κόσμον, μοῦ ἐχάρισε ὀλίγας γνώσεις, τὰς ὁποίας κρίνω ὠφέλιμον νὰ δημοσιεύσω διὰ τοῦ ἀγαπητοῦ καὶ πολυτίμου Ἕωνος.

Ἂς ἀφήσωμεν λοιπὸν «τὰς δυσνοήτους θεωρίας καὶ τὰ μαθηματικὰ» κατὰ μέρος καὶ ἂς συζητήσωμεν διαλογικῶς.

Ὁ κ. Α. Περδικίδης, ἐπιθυμεῖ νὰ τοῦ ἀποδείξωμεν ὅτι ὑπάρχει ψυχὴ ἄϋλος. Ἐὰν τὴν ἀπόδειξιν τὴν θεωρεῖ ἐπιστημονικήν, συγκεκριμμένην, ὡς γίνεται δι' ὅλα σχεδὸν τὰ ζητήματα μὲ τὰ ὁποῖα ἀσχολεῖεαι σήμερον ἡ ἐπιστήμη, ὁμολογοῦμεν ὅτι μᾶς εἶνε ὀλίγον δύσκολον, ἀφοῦ τὸ ἄϋλον ὅπερ μᾶς ζητεῖ, δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ ἐπιστήμῃ.

Καλῶς πράττει ὅμως ζητῶν τὴν ἀπόδειξιν ἀΰλου ψυχῆς, ἀφοῦ ἂν ἦτο ὑλική, ἡ ἀνατομία θὰ τὴν εἶχεν ἀνακαλύψει κάπου εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἢ τὸν νωτιαῖον μυελόν. Ὥστε, τότε, πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν λογικὴν διὰ τὴν ἀπόδειξιν.

Παίρνω λοιπὸν ἀφορμὴν ἀπὸ τὰ φαινόμενα ποῦ βεβαιώνει ὁ κ. Περδικίδης καὶ τὸν ἐρωτῶ. Ὁ στοιχηματίσας μετὰ τοῦ λόρδου Murhed, ὄχι μόνον ἤκουσεν εὐκρινῶς τὴν φωνὴν τοῦ ἀποθνήσκοντος φίλου του, ἀλλὰ καὶ ἐπιστοποιήθη μετὰ πάσης ἀκριβείας τὸ ταὐτόχρονον τῆς φωνῆς μετὰ τῆς στιγμῆς τοῦ θανάτου. Ἔχομεν ἐδῶ ἕνα φαινόμενον διὰ τὸ ὁποῖον ἡ κοινή, ἡ γνωστὴ ἐπιστήμη δὲν μᾶς λέγει τίποτε καὶ μάλιστα μᾶς θεωρεῖ ἀστείους. Ἐὰν ἡμεῖς, θέλοντες νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ πρᾶγμα μεταχειρισθῶμεν τὴν γνωστὴν τῆς ἐπιστήμης μέθοδον καὶ παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ πνεῦμα εἶνε ὕλη, ὡς φρονεῖ ὁ κ. Περδικίδης, πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἓν ὑλικὸν σῶμα τὸ πνεῦμα, κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ποῦ κάμνομεν, διέτρεξεν εἰς ἑκατοστὸν δευτερολέπτου τὴν ἀπὸ Χαλεπίου μέχρι Λονδίνου ἀπόστασιν. Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἀπαράδεκτον ἐπιστημονικῶς, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ ὕλη δεσμεύεται παρὰ πλείστων νόμων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ τοῦ τόπου, χρόνου, βάρους κλπ. Ἕπεται λοιπὸν ὅτι, τὸ καλέσαν τὸν φίλον τοῦ λόρδου, ἦτο κάτι ἄϋλον τὸ ὁποῖον ὀνομάζομεν ψυχήν, πνεῦμα, συνείδησιν, ἀστρικὸν σῶμα ἢ ἄλλως.

Περιορίζομαι λοιπὸν εἰς τὸ γεγονὸς τοῦτο, διότι τὰ ἄλλα ποῦ ἀναφέρει ὁ κ. Περδικίδης, ὑπάγονται εἰς τὰς προαισθήσεις, εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ὀνείρων καὶ ἄλλας παρομαρτούσας περιπτώσεις, περὶ ὧν δὲν πρόκειται.

Καὶ μόνον τὸ ἄνω παράδειγμα, ἀρκεῖ ἵνα μᾶς πείσῃ ὅτι *ὑπάρχει* κάποια δύναμις ἄυλος καὶ συνεπῶς ἀόρατος καὶ συνεπῶς μὴ ὑποκειμένη εἰς τὴν ἔρευναν καὶ τὰς μεθόδους, τὰς ἐν χρήσει σήμερον παρὰ τῆς ἐπιστήμης τῶν Πανεπιστημίων. Τὸ γεγονὸς δὲν μᾶς εἶνε εὔκολον νὰ τὸ παραβλέψωμεν. Ἐὰν δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ ἀναλύσωμεν καὶ νὰ τὸ ἐξηγήσωμεν εἰς ὅλα του τὰ σημεῖα καὶ τὰς ἰδιότητας, τοῦτο δὲν εἶνε λόγος διὰ νὰ τὸ ἀπορρίψωμεν ἢ νὰ χάσωμεν τὴν πίστιν μας. Ἐὰν κανεὶς μᾶς ἔλεγε σήμερον, ὅτι ὁ ἄνθρωπος μετὰ πεντηκονταετίαν θὰ ἔπλεε ὑπὸ τὴν θάλασσαν καὶ θὰ ἐπέτα εἰς τὸν ἀέρα, θὰ τὸν εἰρωνευόμεθα. Καὶ ὅμως ἐγένοντο ταῦτα καὶ τὰ θεωροῦμεν σήμερον φυσικώτατα. Ἐὰν κανεὶς μᾶς ἔλεγε πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν, νὰ μὴ πιστεύωμεν εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, διότι τοιοῦτον τι δὲν γίνεται, θὰ μᾶς ἔπειθεν ἴσως. Καὶ ὅμως μὲ τὴν βεβαιωθεῖσαν ἤδη ὕπαρξιν τῆς ψυχῆς καὶ τῶν δυνάμεων τὰς ὁποίας αὕτη διαθέτει, δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ὁ Κύριος, ἠδύνατο ν' ἀνυψώσῃ τὸ σῶμά του πρὸς τὰ ὕψη.

Τίποτε δὲν χαρακτηρίζει καλλίτερον τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν ἐπιμονήν, ἀπὸ τὴν μανίαν ποῦ ἔχει προκαταβολικῶς νὰ ἀρνῆται καὶ νὰ μὴ παραδέχεται. Κάποιος διαμείνας ἐν Ρωσσίᾳ πολλὰ ἔτη, διηγεῖται ὅτι οἱ Ρῶσσοι πίνουν τὸ τσάϊ των ἔχοντες εἰς τὸ στόμα των τεμάχιον ζαχχάρεως. Ἀδύνατον, φωνάζουν οἱ μέν, ψεῦδος, φωνάζουν οἱ δέ. Ὁ ἄνθρωπος διαμαρνύρεται καὶ τὸ βεβαιώνει ἐνόρκως. Ἔ! τότε εἶνε βλακῶδες αὐτό, συμπεραίνουν οἱ ἀκούοντες.

Καὶ ὅμως ἐδῶ δὲν πρόκειται παρὰ περὶ ἁπλῆς συνηθείας, πόσον μᾶλλον ὅταν ἡ συζήτησις περιστρέφεται εἰς τὰ δυσκολώτερα θέματα διὰ τοὺς ἀνθρώπους.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

Π. ΓΡΑΒΙΓΓΕΡ

ΤΑ ΦΑΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΖΩΝΤΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν μεγαλεπηβούλων ἐργασιῶν τοῦ de Rochas ἀνέλαβεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1906, ὁ γνωστὸς εἰς τὸν ψυχικὸν κόσμον καθηγητὴς κ. Ἕκτωρ Durville.

Οὗτος ἐξακολουθῶν τὴν μαγνήτισιν ἐπὶ ἐξωτερικευθέντος ὑποκειμένου, κατώρθωσε νὰ λάβῃ τεχνικῶς τὸ *φάσμα* του, ἤτοι νὰ *ἐκσωματώσῃ* (dé doubler) αὐτό.

Πράγματι δέ, ἐξακολουθουμένης τῆς μαγνητικῆς ὑπνώσεως ἐπὶ ὑποκειμένου φθάσαντος εἰς τὴν ἐξωτερίκευσιν τῆς αἰσθητικότητος, τὸ λαμπροφανὲς ὑποκείμενον (clairvoyant) τὸ χρησιμεῦον πρὸς παρακολούθησιν τῶν μεταβολῶν ἃς ὑφίσταται τὸ πρῶτον ὑποκείμενον, δηλοῖ ὅτι βλέπει νὰ ἀποχωρίζηται τὸ σύνολον τῶν ζωνῶν εἰς δύο ἐπιμήκεις στήλας, τοποθετουμένας ἀμφοτέρωθεν τοῦ ὑποκειμένου. Αἱ ὡσαύτως φωσφορίζουσαι αὗται μᾶζαι ἢ στῆλαι, ἔχουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἡ μὲν πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ ὑποκειμένου κειμένη, χρῶμα ὑποκύανον σκοτεινόν, ἡ δὲ πρὸς τὰ ἀριστερὰ αὐτοῦ ἐρυθρὸν ἢ πορτοκαλόχρουν.

Ἐφ' ὅσον ἡ μαγνήτισις ἐξακολουθῇ, αἱ δύο στῆλαι φαίνονται συμπυκνούμεναι, καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον καθίστανται μᾶλλον φωτειναί, τέλος εἴς τινα ὡρισμένην στιγμὴν τὸ λαμπροφανὲς ὑποκείμενον, δηλοῖ ὅτι ἡ κυανῆ στήλη μετακινῆται καὶ διερχομένη ὄπισθεν τοῦ ὑποκειμένου συνενοῦται μετὰ τῆς ἀριστερᾶς (ἐρυθρᾶς) στήλης, εἰς ἑνιαίαν πλέον στήλην, φωτεινοτέραν κατὰ πολὺ τῶν δύο πρώτων. Ἡ συνισταμένη αὕτη στήλη εἶναι τὸ ἐξωτερικευθὲν *φάσμα* ἢ *διπλοῦν* (fantôme, double, corps astrale κ. τ. λ.) τοῦ ὑποκειμένου.

Τὸ φάσμα τοῦτο κατ' ἀρχὰς ἵσταται τελείως ἀκίνητον πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ ὑποκειμένου, ἐξακολουθουμένης ὅμως εἰσέτι τῆς μαγνητίσεως, ἀρχίζει νὰ μετακινῆται ἀφ' ἑαυτοῦ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ πηγαίνει καὶ κάθηται ἐπὶ τοῦ πλησιέστερον εὑρισκομένου ἀνακλιντήρου.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ συμπύκνωσις τοῦ φάσματος εἶναι τελεία, καί, ναὶ μὲν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυχόντος δὲν προκαλεῖ οὐδεμίαν αἴσθησιν καθότι ὁ φωσφορισμὸς αὐτοῦ δὲν δύναται ἀκόμη νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χειτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐν τούτοις ὅμως δύναται νὰ ἀποτυπωθῇ ἐπὶ συνήθους φωτογραφικῆς πλακός. Μολαταῦτα καὶ τοῦτο εἶναι ἀρκετὰ δύσκολον, καθότι ἡ λαμβανομένη φωτογραφία εἶναι ἀσθενεστάτη. Ἡ μόνη καθαρωτέρα πλὰξ ἥτις ἐλήφθη μέχρι τοῦδε ἀνήκει εἰς τὸν κ. Durville.

Ἐν τούτοις ἡ παρουσία τοῦ ἐξωτερικευθέντος φάσματος δύναται νὰ ἀποδειχθῇ ποικιλοτρόπως.

Οὕτω ὁ κ. Durville εἰς σειρὰν πειραμάτων μετὰ τῆς μεσαζούσης κυρίας Lambert, ἀνεῦρεν ὅτι ἡ διάβασις τοῦ φάσματος ἄνωθεν φωσφοριζόντων σωμάτων, ὡς τὸ θειοῦχον ἀσβέστιον, ὁ θειοῦχος ψευδάργυρος κλπ., προκαλῇ αὔξησιν κατὰ πολὺ τοῦ φωσφορισμοῦ των.

Ἐπίσης ἡ παρουσία τοῦ φάσματος ἀποδεικνύεται δι' ὁρισθεισῶν ἐκ τῶν προτέρων μετακινήσεων διαφόρων ἀντικειμένων.

Τέλος, ὑποκείμενά τινα κέκτηνται τῆς ἰδιότητος νὰ αἰσθάνωνται *ἐν ἐγρηγόρσει*, τὴν παρουσίαν φάσματος διὰ τοῦ ἑξῆς τρόπου: ἐὰν π. χ. θέσωσι τὴν χεῖραν των ἐπὶ τοῦ φάσματος, ἀντιλαμβά-

νονται ἐπ' αὐτῆς χαρακτηριστικὸν μυρμηγκισμὸν καὶ συγχρόνως ψῦχος.

Ἐντούτοις ἂν καὶ τὸ ψυχικὸν σῶμα ἐξάγεται τοῦ ὑλικοῦ, δὲν πρέπει νὰ νομισθῇ ὅτι ἀποχωρίζεται αὐτοῦ: πράγματι, ἐὰν συμβουλευθῶμεν καὶ πάλιν τὸ λαμπροφανὲς ὑποκείμενον, θὰ μᾶς εἴπῃ ὅτι, τὰ δύο ταῦτα σώματα συνδέονται πρὸς ἄλληλα διά τινος, τρόπον τινα, ῥευστοῦ συνδέσμου, οὗτινος τὸ ἓν ἄκρον καταλήγει εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἡλιακοῦ πλέγματος τοῦ ὑποκειμένου, τὸ δὲ ἄλλο εἰς τὸ ἀντίστοιχον ἀκριβῶς μέρος τοῦ φάσματος. Ὁ σύνδεσμος οὗτος ὁμοιάζει πρὸς φωσφορίζον σχοινίον πάχος ἑνὸς ἕως δύο δακτύλων.

Πρέπει νὰ δίδηται μεγίστη προσοχὴ εἰς τὸν σύνδεσμον τοῦτον· ἁπλὴ κάκωσις αὐτοῦ, δύναται νὰ προκαλέσῃ σπουδαίας διαταράξεις εἰς τὸν ὀργανισμὸν τοῦ ὑποκειμένου, αἵτιτες δυνατὸν νὰ ὑφίστανται καὶ μετὰ τὴν ἀφύπνισίν του.

Τὸ ἐξωτερικευθὲν διπλοῦν ὑπακούει μόνον εἰς τὰς ψυχικὰς διαταγὰς τοῦ ὑποκειμένου ἐξ οὗ τοῦτο προῆλθε, τὸ δὲ ὑποκείμενον μόνον εἰς τὸν μαγνητήσαντα αὐτό. Ἑπομένως ἵνα τὸ διπλοῦν ἐκτελέσῃ πρᾶξιν τινα, πρέπει ὁ μαγνητιστὴς νὰ δώσῃ τῷ ὑποκειμένῳ τὴν προσήκουσαν διαταγήν, τὸ δὲ ὑποκείμενον θὰ μεταβιβάσῃ νοερῶς ταύτην εἰς τὸ φάσμα του, ὅπερ θὰ ἐκτελέσῃ προθύμως τὰ διαταχθέντα.

Ἐν τούτοις ὅμως εἰσέτι, ἐὰν ἡ συμπύκνωσις εἶναι ἐπαρκῶς ἰσχυρά. τὸ φάσμα λαμβᾶνον τὴν διανοητικὴν ὡς καὶ τὴν βουλητικὴν ἰσχὺν τοῦ ὑποκειμένου, ἐκτελεῖ πράξεις οἵας μόνον ἐκεῖνο ἐπιθυμεῖ.

*
* *

Τὸ φαινόμενον τῆς ἐκσωματώσεως (dédoublement) εἶναι, ὡς δύναταί τις νὰ *κρίνῃ*, παρόμοιον πρὸς τὰς γνωστὰς *ὑλοποιήσεις* (matérialisation) καὶ *διπλασιασμοὺς τῆς προσωπικότητος* (de doublement de la personalité) τῶν πνευματιστῶν. Λέγω δὲ «παρόμοιον» διότι κατὰ τὰς ὑλοποιήσεις μέν, τὸ μεσάζον πρόσωπον πίπτει ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς βαθυτάτην ὕπνωσιν, ἄνευ οὐδεμιᾶς μαγνητίσεως, ἀλλὰ μόνον διὰ τῆς ἰδέας ὅτι πρέπει νὰ ἐκσωματωθῇ, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὸν διπλασιασμὸν τῆς προσωπικότητος ὅ,τι γίνεται, γίνεται ἀσυνειδήτως, χωρὶς δηλ. τὸ μεσάζον ὑποκείμενον νὰ λαμβάνῃ γνῶσιν τῶν συμβαινόντων.

Μεταξὺ ὑλοποιήσεως καὶ ἐκσωματώσεως, ὑπάρχει καὶ ἑτέρα διαφορά: τὸ ἐν τῇ ὑλοποιήσει παραγόμενον φάσμα εἶναι κατὰ πολὺ ὑλικώτερον (συμπεπυκνωμένον) τοῦ ἐν τῇ ἐκσωματώσει.

Ὡς παραδείγματα μεσαζόντων ἐκσωματουμένων θὰ ἀναφέρωμεν τὰς κ. κ. Lambert, Lefranc, Cornille κ. τ. λ.

Ἐκ τῶν μεσαζόντων τῶν προκαλούντων ὑλοποιήσεις εἶναι ἡ περιβόητος μὶς Φλωρεντία Kook, ἡ Εὐσαπία Paladino, ὁ Douglas Home κ. ἄ.

Τέλος δὲ ὡς παράδειγμα διπλασιασμοῦ τῆς προσωπικότητος

θὰ ὑπενθυμήσω τὸ ὑπὸ τοῦ Alsakoff ἀναφερόμενον παράδειγμα τῆς δος Αἰμιλίας Sagée, διδασκαλίσης εἴς τι παρθεναγωγεῖον ἐν Riga. Εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὑπάγονται τὰ τοῦ Ἁγίου Ἀλφόνσσου de Liguori καὶ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τῆς Παδούης.

Πρὶν ἢ κλείσω τὴν παράγραφον ταύτην θεωρῶ ἐπάναγκες νὰ εἴπω ὅτι τὰ φαινόμενα τῆς ἐν γένει ἐκσωματώσεως, ὡς καὶ ἐξωτερικεύσεως τῆς αἰσθητικότητος εἶναι πάνυ δυσπραγματοποίητα τοῦθ' ἕνεκα ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ παρασταθέντες εἰς τοιούτου εἴδους πειράματα.

*
* *

Περατῶν τὸ ἄρθρον τοῦτο, ἐν ᾧ ἀνέπτυξα, ὅσον μοὶ ἐπετρέπετο λεπτομερέστερον, τὰ περὶ φασμάτων τῶν ζώντων, θὰ ἀναφέρω σειράς τινας ἃς εὑρίσκω ἐν τῷ προμνημονευθέντι ἔργῳ τοῦ κ. Ἕκτωρος Durville:

«Βαίνω νὰ πιστεύσω, λέγει, ὅτι ἡ ἀρχὴ ἡ ζωοποιοῦσα τὸ φυσικὸν σῶμα ἐν τῇ συνήθη του καταστάσει, ἤτοι τὸ φάσμα του, εἶναι ἀδιάφθορον, ἀθάνατον καὶ ὅτι συντείνει εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς παρούσης προσωρινῆς προσωπικότητός μας. Ἐν τούτοις ὅμως ἡ ἀθανασία αὕτη τοῦ φάσματος, δὲν ἀπεδείχθη μέχρι τοῦδε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου κατὰ τρόπον ἀνεπίδεκτον ἀρνήσεως, ἐξ οὗ ἀναγκάζομαι κατὰ συνέπειαν νὰ περιορισθῶ εἰς δύο τινα: α') Εἰς *ἀμετάκλητον* τινα *πεποίθησιν* καὶ β') εἰς *ὑποθετικὴν* τινα *πεποίθησιν* ἥτις εἰς τὸ μέλλον θὰ καταστῇ καὶ αὕτη ἀμετάκλητος. Ἤτοι α') Ὅτι ἡ ἐκδήλωσις τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος εἶναι γεγονός βέβαιον ἀποδεικνυόμενον, κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, δι' ἀμέσων πειραμάτων. Ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι ἡ *Ἰσχὺς* εἶναι ἀνεξάρτητος τῆς *Ὕλης* καὶ ὅτι ἡ ἀτομικότης ἡμῶν συνίσταται ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐξ ἀναγώγου ὑλικοῦ σώματος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐξ ἀφθάρτου καὶ ἀΰλου ψυχῆς.

β') Ὅτι, ἐπειδὴ τὸ ψυχικὸν σῶμα, γνωστὸν ὑπὸ τὴν προσωνυμίαν *φάσμα*, ἐνεργεῖ αὐτοβούλως καὶ ἀνεξαρτήτως ἐντελῶς τοῦ ὑλικοῦ σώματος, συνάγεται ὅτι ἡ ὁδηγοῦσα αὐτὸ ψυχικὴ δύναμις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καταστρέφηται μετὰ τοῦ ὑλικοῦ σώματος, ἑπομένως δὲ μένῃ ἀθάνατος καὶ ἄφθαρτος. Ἐν τοιαύτῃ τότε περιπτώσει, ἡ *ἀθανασία τῆς ψυχῆς* θὰ εἶναι καὶ αὕτη γεγονός, ἀπομένει δὲ νῦν νὰ ἀποδειχθῇ τοῦτο πειραματικῶς.»

Ἐντὸς τῶν ὀλίγων τούτων λέξεων τοῦ μετριόφρονος σοφοῦ, ἐμπερικλείεται ὁλόκληρος ἡ χαραχθεῖσα ὁδὸς εἰς τὴν ἐπιστήμην τῶν πέραν τοῦ τάφου προβλημάτων.

Σημ. Μεταξὺ τῶν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον παρεισδυσάντων τυπογραφικῶν λαθῶν θὰ ἀναφέρω τὰ ἀκόλουθα. πέψις ἀντὶ σκέψις. νήξωμεν ἀντὶ πήξωμεν καὶ γείνῃ ἀντὶ ζήσῃ.

ΑΝΤΩΝΙΟΥ Φ. ΧΑΛΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Προτοῦ νὰ προχωρήσωμεν περαιτέρω, ἀνάγκη ν' ἀναφέρωμεν, ὅτι κατὰ τὴν Ἀρχαίαν Ἀττικὴν Διάλεκτον τὸ Ο καὶ τὸ Ω ἦσαν ταυτόσημα: οὕτως, ὅπως καὶ ὁ Πλάτων ἀναφέρει, ἡ σημερινὴ ὥρα προυφέρετο καὶ ἐγράφετο ἡ ὅρα.

Ἐὰν κατὰ ταῦτα εἰς τὰς βασικὰς ἐκείνας ρίζας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου προσθέσωμεν τὸ δηλωτικὸν τοῦ ρήματος Ω ἢ τὸ δηλωτικὸν τοῦ ὀνόματος ΟΣ — θὰ λάβωμεν διὰ μὲν τὸ Ω, τὰ ρήματα Νάω (τὴν πολυσήμαντον αὐτὴν καὶ περισπούδαστον λέξιν, τὴν ὁποίαν συχνότατα ὁ Ἀναγνώστης τοῦ Ὁμήρου συναντᾷ ὡς δηλωτικὴν ροῆς, ν ά μ α τ ο ς) καὶ Νωῶ=Νοῶ. Διὰ δὲ τὸ ΟΣ, τὰς λέξεις: Ναός, Νόος - Νοῦς.

Αἱ προσθῆκαι δ' αὗται τοῦ Ω καὶ τοῦ ΟΣ δὲν εἶναι αὐθαίρετοι; ἀφοῦ ὁ ρόλος των ἀκριβῶς εἶναι νὰ προστίθενται εἰς τὰς ΡΙΖΑΣ.

Ὁ Ἀλφάβητος λοιπὸν μᾶς λέγει ὅτι νάει, ὅτι ρέει καὶ ὅτι νοεῖ. Ἀλλ' ἡ μὲν ροὴ — ἡ αἰωνία δηλαδὴ μεταβολὴ καὶ κίνησις — ἀναφέρεται εἰς τὸ Ὑλικόν, τὸν Ὁρατὸν Κόσμον. Ἡ δὲ νόησις ἀναφέρεται εἰς τὸν Νοητόν, τὸν Ἀόρατον Κόσμον. Ὁ Ἑλληνικὸς κατὰ ταῦτα Ἀλφάβητος περιλαμβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ Σύμπαν!

Πρὸς αὐτὴν τὴν μυστικιστικὴν διάταξιν ἀναμφιβόλως προέβλεπεν ὁ Πλάτων, ὅταν διετύπωνε τὰς ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ περὶ Ἀγαθοῦ ἀντιλήψεις του. Διότι τὸ Θ ἐκεῖνο, τὸ δίκην Ἡλίου καὶ Θεοῦ τρόπον τινὰ ἱστάμενον ὑπεράνω ὅλων, εἶναι τὸ διαλῦον διὰ τοῦ Φωτός, διὰ τῆς Ἀληθείας τὸ σκότος καὶ τὴν ΛΗΘΗΝ.

Ἐὰν τώρα τὸ Ν διαγράψῃ γωνίαν 90 μοιρῶν μεταβάλλεται — χωρὶς νὰ ὑποστῇ οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν εἰς Ζ, ὁπότε ἡ λέξις Νάω μεταβάλλεται εἰς τὴν λέξιν Ζάω=Ζῶ. Ἡ Ζωὴ κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἀλφαβήτου, εἶνε ἰσοδύναμος μὲ τὸ Νάω, τὴν ροὴν δηλαδή: τίποτε δὲν δύναται νὰ τὴν ἀνακόψῃ.

Αὗται εἶναι αἱ μυστικιστικαὶ καὶ μυστηριώδεις ἰδιότητες τῆς πρώτης λέξεως τοῦ Ἀλφαβήτου, αἱ ὁποῖαι περιλαμβάνουσιν ὁλόκληρον τὴν περὶ ροῆς διδασκαλίαν τοῦ Ἡρακλείτου, ὡς καὶ τὴν περὶ μεταβολῆς τοῦ Πρωταγόρου, καὶ αἱ ὁποῖαι κατωτέρω θ' ἀποδειχθῶσιν ἔχουσαι τὴν ἀντανάκλασίν των εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν «Ἐπιστήμην» τοῦ 20ου αἰῶνος;

Ἀς λάβωμεν τώρα τὰ τέσσαρα γωνιακὰ ψηφία τοῦ Ἀλφαβήτου ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ Η :

Α Η

Ρ Ω καὶ ἔχομεν ἐνώπιόν μας τὴν φράσιν: Ἡ ὥρα· περὶ τῆς ὁποίας τοσοῦτον ἐκάμομεν ἀνωτέρω λόγον, ὡς δηλωτικὴν τῶν τεσσάρων τοῦ ἔτους περιόδων, τὰς ὁποίας καὶ ὁρίζει, κρατεῖ δηλαδὴ χωριστάς.

Ὁ Ἀλφάβητος λοιπὸν μᾶς λέγει, ὅτι αὐτὸς εἶναι ἡ ΩΡΑ. Ἀλλὰ τὴν ὥραν ἀποτελοῦν τὸ Ἔαρ, ἡ Ὀπώρα. Καὶ πάλιν λοιπὸν διδασκόμεθα, ὅτι ὁ Νομοθετήσας τὸν Ἀλφάβητον συνέδεσεν αὐτὸν ἀναποσπάστως μὲ τὸν Οὐρανόν. Ἀλλ' ὁ Ἥλιος εἶναι ἐκεῖνος ὅστις ἄνωθεν ἐπισκοπῶν, φέρει τὰς ὥρας τοῦ ἔτους. Ἰδοὺ καὶ πάλιν ἡ περὶ Ἡλίου ἀντίληψις τοῦ Πλάτωνος ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ ὅστις γεννᾷ καὶ αὐξάνει τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ἔμψυχα, χωρὶς αὐτὸς νὰ εἶναι ἡ γέννησις. Ἐκεῖνο δὲ τὸ μακρὰν τῶν γνωστῶν στοιχείων διαμένον Θ τὴν μορφήν, τὸ Σύμβολον τοῦ Ἡλίου προδίδει.

Ἐὰν τώρα — κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν τὴν ὥραν ἀποτελουσῶν στηλῶν ἀναγνώσωμεν καὶ τὰ παραληφθέντα Στοιχεῖα (τὸ Π καὶ τὸ Ι) — ἀρχόμενοι καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ Η ἔχομεν ἐνώπιόν μας μίαν ὄχι ὀλιγώτερον ἐκπληκτικὴν λέξιν: Ἡ πωρία — ἡ πορεία! Ἐπαναλαμβάνομεν καὶ πάλιν ὅτι τὸ ω ἦτο κατὰ τὴν πανάρχαιον Ἀττικὴν ἰσοδύναμον πρὸς τὸ ο, τὸ δὲ ει πρὸς τὸ ι, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀναφέρει πολλάκις καὶ ὁ Πλάτων. Δὲν πρέπει ἀφ' ἑτέρου νὰ λησμονῶμεν, ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν παράδοσιν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, ὁ δὲ Νομοθέτης τοῦ Ἀλφαβήτου ἔλαβεν ἐξαιρετικὴν φροντίδα ν' ἀποκρύψῃ ἀπὸ τῶν ἀνιέρων τὰ ἐν αὐτῷ νομοθετηθέντα, ἐντεῦθεν ἡ φαινομενικὴ ἀσυμφωνία ὡς πρὸς τὴν ὀρθογραφίαν.

Ὁ Ἑλληνικὸς Ἀλφάβητος μᾶς λέγει ἐπιπροσθέτως ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ ΠΟΡΕΙΑ!

Ἡ Πωρία διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς τοῦ ω καὶ τοῦ ρ... μεταβάλλεται εἰς Πρωΐαν.

*
* *

Ἐπανερχόμεθα καὶ πάλιν εἰς τὴν διάταξιν (2), τὴν δίδουσαν μόνον τὰ κεντρικὰ καὶ τελικὰ ἑκάστης γραμμῆς Στοιχεῖα:

Τὸ πρῶτον στοιχεῖον τῆς πρώτης γραμμῆς δηλ. τὸ Α. τὸ μέσαῖον Στοιχεῖον τῆς τρίτης γραμμῆς, δηλ. τὸ Φ καὶ τὸ τελικὸν Στοιχεῖον τῆς πρώτης γραμμῆς, δηλ. τὸ Η σχηματίζουν τὴν λέξιν.

Α Η Ἁφή. Καὶ συντελεῖται τοιουτοτρόπως τὸ θαῦμα

Φ τῆς Ἁφῆς, τῶν ἁπτῶν, τῶν ὁρατῶν καὶ αἰσθητῶν, περὶ τὰ ὁποῖα περιστρέφεται ὁ Ὑλισμὸς καὶ ἡ Ψευδο-Ἐπιστήμη τοῦ 19 καὶ 20οῦ Αἰῶνος, ὡς καὶ ἡ Σοφιστικὴ Περίοδος τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Ἀντιστρέφοντες τοὺς ὅρους, δηλαδὴ λαμβάνοντες ὡς τελικὰ

Στοιχεῖα τὰ δύο ἄκρα γράμματα τῆς τρίτης γραμμῆς καὶ ὡς κεντρικόν, τὸ κεντρικὸν τῆς πρώτης γραμμῆς:

Ε ἔχομεν ἐνώπιόν μας τὴν πλήρη Μυστηρίου λέξιν:

Ρ Ω Ρέω, περὶ τὴν ὁποίαν περιεστρέφετο ὁλόκληρος ἡ περὶ ροῆς ἐπιχειρηματολογία τοῦ πολυκρότου κατὰ τὴν Ἀρχαιότητα συγγράμματος Ἡρακλείτου, τοῦ Σκοτεινοῦ Φιλοσόφου, ὅστις τὰ ἐν τῷ Σύμπαντι τελούμενα ἠθέλησε νὰ τὰ ἐγκλείσῃ εἰς μίαν του φράσιν: «Πάντα ρεῖ». Διὰ δύο λοιπὸν ρημάτων ὁ Ἑλληνικὸς Ἀλφάβητος ὁμιλεῖ περὶ ροῆς: διὰ τῶν: νάω καὶ ρέω!

Ἡ αὐτὴ ὅμως διάταξις δύναται νὰ ἀναγνωσθῇ ἐκ τῶν ἄνω ὁπότε λαμβάνομεν ΥΠΟΣΧΕΣΙΝ ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸν Ἀλφάβητον: ἐρῶ, θὰ εἴπω!

Ὁ Ἑλληνικὸς κατὰ ταῦτα Ἀλφάβητος ἔχει καὶ ΠΡΟΦΗΤΙΚΗΝ, Μαντικὴν Δύναμιν!

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΕΝΑ ΜΥΗΤΙΚΟΝ ΜΑΘΗΜΑ

ΑΙ ΠΛΕΙΑΔΕΣ

Ἀποκάλυψις ἀστρικοῦ ἀποτυπώματος 3500 ἔτη πρὸ Χριστοῦ.

Κύριε Διευθυντά,

Σᾶς ἀποστέλλω τὴν ἐσώκλειστον ἀποκάλυψιν ἀστρικοῦ ἀποτυπώματος, γενομένην εἰς τὸ ἴδιον πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐγένοντο καὶ αἱ προηγούμεναι αἱ δημοσιευθεῖσαι εἰς τὸ περιοδικὸν τοῦτο καὶ εἰς ἥν, ἐγὼ τοὐλάχιστον, ἀποδίδω ἐξαιρετικὴν σημασίαν.

Εἶναι παγκοίνως γνωστὸν ὅτι ἡ Ἀστρολογία ἀσχολεῖται εἰς τὸ νὰ μᾶς διδάσκῃ ὅτι διάφοροι ἀστερισμοὶ ἔχουν ἄμεσον σχέσιν μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ πεπρωμένα των, ὁ δὲ λαὸς μέχρι σήμερον ἀποδίδει ὡρισμένας καλὰς ἢ κακὰς ἰδιότητας εἰς διαφόρους πλανήτας. Ἡ ἀποστελλομένη ἀποκάλυψις μᾶς διδάσκει τὴν ἀπόκρυφον ἱστορίαν, ἀπὸ μυητικῆς ἀπόψεως, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ ἔχῃ ὁ ἀστερισμὸς τῶν πλειάδων. Παρομοίας βεβαίως ἱστορίαν θὰ ἔχωσι καὶ οἱ ἄλλοι ἀστερισμοὶ καὶ πλανῆται.

Εὔχομαι ἡ μελέτη τῆς παρούσης ἀποκαλύψεως νὰ ἐφοδιάσῃ τοὺς καλοὺς ἀναγνώστας μὲ τὰς πολυτίμους γνώσεις, τὰς ὁποίας περιέχει.

Μὲ πολλὴν ὑπόληψιν

Γ. Φ.

Ἡ ἐντύπωσις ἐκείνου τὸ ὁποῖον εἶδον τὴν προηγουμένην ἡμέραν κατὰ τὴν μετάβασίν μου εἰς τοὺς ἱεροὺς τόπους τῶν Πυραμίδων τῆς Γκίζας, μοῦ ἐγέννησε μίαν ἕλξιν πρὸς τοὺς καθαρισθέντας αὐτοὺς τόπους διὰ τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Σοφίας, ὅπου οἱ Μῦσται τοῦ παρελθόντος εἶχον συγκεντρώσει τὴν ἀγάπην καὶ τὴν σοφίαν ἐντὸς τῶν εἰς ἐρείπια σήμερον κειμένων ναῶν. Ἐπῆγα, λοιπόν, ὅπως ἕνας πλανώμενος ἐρευνητὴς καὶ διηρεύνων κάθε τεμάχιον ἐρειπίου τῆς μυστηριώδους νεκροπόλεως διὰ τοῦ βλέμματός μου, πλήρους ἀκόμη ἀπὸ τὰς ὑπερτάτας εἰκόνας τῆς προηγουμένης ἀποκαλύψεως. Ἀσυνειδήτως ἔφερα τὰ βήματά μου, εἰς τὸν

συνήθη τόπον καὶ εἰσέδυσα εἰς τὸν σκοτεινὸν διάδρομον τῆς μικρᾶς πυραμῖδος χωρὶς νὰ λάβω μέτρα διὰ φωτισμόν. Μήπως δὲν ἤμην ὁ φίλος καὶ ὁ θερμὸς θαυμαστὴς τῶν ὄντων τούτων, τὰ ὁποῖα πάλλοντα ἀκόμη ἐκ τῆς μυσταγωγίας τοῦ παρελθόντος, πλανῶνται σκεπτικὰ εἰς τοὺς ἀπομεμονωμένους τούτους τόπους;

Φθάσας εἰς τὸ ὑπόγειόν μου ἐκάθησα εἰς τὴν ἰδίαν πέτραν καὶ ἔκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς, πρᾶγμα ἄλλωστε ἀνωφελὲς διότι εἰς τὸ πυκνὸν αὐτὸ σκότος, τὰ ὄργανα ταῦτα εἶναι ἐντελῶς ἄχρηστα. Ὀλίγας στιγμὰς βραδύτερον, ἓν ἐλαφρὸν ἀνατρίχιασμα μοῦ ἔδωσε νὰ ἐννοήσω ὅτι ἀνωτέρα ὕπαρξις μὲ ἐπλησίασε καὶ πάραυτα, τὸ ἀνώτερον πνεῦμα, ὁ πολύτιμος Μέντωρ μου, μοῦ ἀνήγγελε τὴν ἄφιξίν του διὰ καλοκαγάθου χαιρετισμοῦ.

—Δῶρε, μοῦ εἶπε, γνωρίζω ὅτι καμμία ματαία περιέργεια δὲν φέρει τὰ βήματά σου ἐδῶ. Ἐδῶ, σὲ ἔφερε ὡς μαγνήτης ἡ ἀγάπη σου πρὸς τὰς εὐγενεῖς ἐκδηλώσεις τοῦ παρελθόντος. Ἐγέρθητι ἀκολούθησέ με ἵνα ἐκπληρωθῇ ἡ ἐπιθυμία σου.

Ἠγέρθην ἔχων κλειστοὺς μὲν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀλλὰ βλέπων καθαρά. Τὸ ἀνώτερον πνεῦμα ἤγειρεν ἕνα κατασκονισμένον ὄγκον τοῦ ὑπογείου καὶ εἶδον διήκουσαν μίαν κλίμακα ἐκ γρανίτου,

Καὶ ἄλλο ὑπόγειον! διενοήθην καὶ ἕνας ἐλαφρὸς δισταγμὸς μὲ κατέλαβε. Ἐπεβλήθην ὅμως ἀμέσως ἐκυριάρχησα τοῦ φόβου μου καὶ ἠκολούθησα τὸν εὐγενῆ μου ὁδηγόν.

Κατήλθομεν ἐννέα ἐν ὅλῳ βαθμίδας καὶ εἶδον τότε ἕνα μακρὺ διάδρομον ἐξ ἴσου σκοτεινὸν καὶ ἀδυσώδη, διετρέξαμεν ταχέως τὸν διάδρομον τοῦτον καὶ κατὰ τὸν προσανατολισμόν μου τὸν ὁποῖον ἐνστίκτως ἔκαμα, ὑποθέτω ὅτι θὰ διηυθυνόμεθα πρὸς τὸ μέρος τῆς Πυραμῖδος τοῦ Μενκάουρα. Διεσχίσαμεν κατόπιν μίαν ὑπόγειον ὀκταγωνικὴν μεγάλην αἴθουσαν καὶ εἰσήλθομεν εἰς ἄλλον διάδρομον μακρύτερον καὶ κεκλιμμένον.

— Ποῦ μὲ ὁδηγεῖς; τοῦ εἶπον. Εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς;

— Ἀκολούθησέ με καὶ μὴ φοβεῖσαι διότι μετ' οὐ πολὺ αἱ διαθέσεις σου θὰ ἀνταμειφθοῦν.

— Πράγματι, τὸν ἠκολούθησα ἄνευ δισταγμοῦ καὶ ἀπὸ πολλοῦ ἤδη προχωρούσαμεν κατερχόμενοι εἰς τὰ βάθη ἐκεῖνα, πρὸς τὸν μεγάλον διάδρομον.

Αἴφνης ἤκουσα ψίθυρον ἀνθρώπου καὶ τὸ ἀνώτερον πνεῦμα μοῦ εἶπε.

—Ἰδοὺ ἤ] εἴς, εἰς τὸ τέρμα τοῦ ὑπογείου ταξειδίου μας.

Ὀλίγας στιγμὰς βραδύτερον, εὑρέθημεν εἰς ἕνα τόπον παράδοξον. Πρὸ ἐμοῦ παρουσιάσθη μία κυκλικὴ αἴθουσα εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας εὐρεῖα δεξαμενὴ ἀντικατόπτριζε τὰ ἀκινητοῦντα ὕδατά της λόγῳ τοῦ πυκνοῦ σκότους. Πέριξ τῆς δεξαμενῆς αὐτῆς ἦσαν θέσεις ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐκάθητο ἀρκετὰ μεγάλος ἀριθμὸς ἀνθρώπων λευκὰ ἐνδεδυμένων, μετὰ χρωματιστῶν ζωνῶν. Ἐσταματήσαμεν πλησίον τῆς δεξαμενῆς ὄπισθεν ὁμίλου τινὸς καὶ ἐπεριμέναμεν καὶ ἠ-

μεῖς, τὴν ἄφιξιν, πιθανῶς, τοῦ διδασκάλου. Εἰς τὴν θέαν τῆς δεξαμενῆς διηρωτώμην ποῖον παράξενον πείραμα θὰ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ καὶ μάλιστα εἰς τόσον βαθὺ ὑπόγειον. Ἤκουσα τὸν ἦχον κώδωνος καὶ εἶδον ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου καὶ ἀπὸ διεύθυνσιν ἀντίθετον ἐκείνου διὰ τοῦ ὁποίου ἦλθα νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν μυστηριώδη αἴθουσαν νὰ προχωρῇ, σοβαρὸς καὶ βραδύς, εἰς γέρων ἐπιβλητικῆς ὡραιότητος. (Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΔΙΑΤΙ ΚΑΙ ΠΩΣ

Τὸ γνώρισμα τῆς Σοφίας

Ποῖον εἶνε τὸ γνώρισμα τῆς Σοφίας ;

Τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς Σοφίας εἶνε ἡ εὐθύτης εἰς τὸ πνεῦμα καὶ ἡ δικαιοσύνη εἰς τὴν ψυχήν. Παραπλήσιον ὅμως τούτοις καὶ ἐξίσου χαρακτηριστικὰ τῆς Σοφίας εἶνε ἡ σεμνότης καὶ ἡ αὐστηρότης διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἄνθρωπος κατορθώνει νὰ ὁδηγῆται εἰς τὸν ἀσφαλῆ λιμένα τῆς σωτηρίας. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ εἶνε δυσκολώτατα νὰ ὑπάρξουν σήμερον εἰς ἕνα ἄνθρωπον, ὅπως εἶνε οὗτος καὶ ὅπως ζῇ σήμερον καὶ διὰ τοῦτο εὐνόητον εἶνε διατὶ δὲν ὑπάρχουν καὶ σοφοὶ μὲ τὴν κυριολεξίαν τῆς λέξεως καὶ ὄχι ἁπλῶς νὰ τοὺς ὀνομάζωμεν οὕτω διὰ νὰ τοὺς κολακεύσωμεν ἢ διὰ νὰ ἐκδηλώσωμεν τὸν δῆθεν θαυμασμόν μας. Ὁ Σοφός, καίτοι ἐμποδίζεται, καίτοι πληγώνεται, καίτοι διαρκῶς τὸν κάμνουν νὰ λυπῆται, ἔχει ἐν τούτοις τὴν δύναμιν ν' ἀντλῇ ἐκ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ βάθους τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα ἅτινα τὸν καθιστῶσι ἰσχυρὸν ἀπέναντι τῶν μελλόντων ἀγώνων των.

Τὶ ἔχουσιν οἱ μεσάζοντες

Τί εἶνε ἐκεῖνο ὅπερ ἔχουσιν οἱ μεσάζοντες καὶ ἐπικοινωνοῦν μὲ τὰ πνεύματα;

Δὲν ἔχουσιν τίποτε τὸ ἐξαιρετικὸν ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἁπλῶς μόνον ἡ ἰδιοσυγκρασία των περιέχει εἰς μεγαλητέραν δόσιν συστατικά τινα κατάλληλα νὰ χρησιμοποιηθῶσι παρὰ τῶν πνευμάτων ἵνα διευκολυνθῶσι κατὰ τὴν ἐκδήλωσιν των τῇ βοηθείᾳ τῶν ὑλικῶν ὀργάνων τοῦ μεσάζοντος. Ἐνοητέον πρὸς τούτοις ὅτι ἀπὸ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν αὐτὴν ἀπορροῦν ἄλλα συστατικὰ τὰ ὁποῖα ἀντιθέτως, ἔχουσιν εἰς μεγαλειτέραν δόσιν οἱ μαγνητισταί, ὑπνωτισταί, κλπ. Ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἶνε ζήτημα ἰδιοσυγκρασίας. Τώρα ἂν δὲν ἀρκεῖσθε εἰς τοῦτο, σᾶς λέγω ὅτι εἶνε καὶ ζήτημα ψυχικῆς ὀντότητος, ψυχικῶν ἰδιοτήτων ἀναλόγων καὶ ἐπιδεκτικῶν, τῶν ὁποίων ὅμως δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἐδῶ ἔκθεσις. Ὁπωσδήποτε ἡ ὑπόστασις τόσον τοῦ ὑπνωτισμοῦ ὅσον καὶ τοῦ μεσάζοντος εἶνε ἐντελῶς ἡ ἰδία.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ & ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁ Ἔων εὔχεται πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς αὐτοῦ ἀναγνώστας ὅπως ζήσωσι τὸ ἔτος 1922, ἐν ὑγείᾳ καὶ γαλήνῃ καὶ ἀπολαύσωσι, πᾶν ψυχικὸν καὶ πνευματικὸν ἀγαθόν.

× × ×

Μὲ πολλήν μας εὐχαρίστησιν σημειώνομεν τὴν ἑξῆς κίνησιν δημιουργηθεῖσαν ἐσχάτως ἐδῶ. Ὁ ἀθηναϊκὸς τύπος, μακρὰν βεβαίως τοῦ νὰ πρεσβεύῃ τὴν ἰδεολογίαν μας, δημοσιεύει συχνότερα ἄρθρα διάφορα ἐπὶ διαφόρων πνευματιστικῶν φαινομένων καὶ τῆς μεταφυσικῆς ἐν γένει. Τὰ ἄρθρα αὐτὰ ἐξεγείρωσι τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν των, καὶ πολλοὶ μᾶς ἠρώτησαν ἂν πιστεύωμεν εἰς ὅσα ἔγραψεν αἴφνης, τὸ «Ἔθνος». Δὲν ὑπάρχει οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι δὲν εἴμεθα καὶ πολὺ μακρὰν τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ συζήτησις περὶ τῶν μεταφυσικῶν ἐπιστημῶν, θὰ λάβῃ γενικώτερον χαρακτῆρα.

× × ×

Τί σᾶς λέγουν πάλιν αἱ ἐξακολουθητικαὶ αὐταὶ θεραπεῖαι διαφόρων ἀσθενειῶν, παρὰ μελῶν «τῆς θεωρίας τοῦ θείου καθορισμοῦ;» Χίλιαι καὶ πλέον θεραπεῖαι ἐπετεύχθησαν μέχρι σήμερον καὶ μάλιστα διὰ διαφόρους νόσους ἐξ ὧν ὀνομάζομεν τινας κατὰ τύχην. Ἔκζεμα, θραῦσις γόνατος στάσις ἐμμήνους ροῆς, διάρροια, ρευματισμὸς τοῦ στομάχου, ἐμφύσημα κλπ., κλπ. Πᾶσαι αἱ θεραπεῖαι αὐταὶ ἐγένοντο ἄνευ φαρμάκων, ἐπὶ προσώπων διαφόρου φύλου καὶ ἡλικίας.

× × ×

Πολλοί, βεβαίως, δὲν θὰ ἔτυχε νὰ ἀκούσωσιν ὅτι ὑπάρχουν μεσάζοντες, οἵτινες κατορθώνουν ν' ἀποστείλουν εἰς τὸν αἰτοῦντα, εὑρισκόμενον εἰς ἄλλην χώραν, τὴν φωτογραφίαν προσφιλοῦς προσώπου, ἀγνώστου δὲ τελείως εἰς τὸν μεσάζοντα. Ἰσχυρὸν μέντιουμ πρὸς ἀναπαράστασιν ἐκλείψαντος προσώπου, εἶνε ὁ ἐν Βασιγκτῶνι, ἰατρὸς Κῆλερ· Οὗτος τῇ βοηθείᾳ τῆς σκέψεως καὶ τῆς φωτογραφίας τοῦ αἰτοῦντος κατορθώνει, μὲ καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν, ν' ἀποστέλῃ τὰς φωτογραφίας τῶν θανόντων. Ὅλα αὐτὰ εἶνε βεβαίως καλὰ πλὴν τῶν 5 δολλαρίων, τὰ ὁποῖα πρέπει ἐπίσης νὰ σταλοῦν εἰς τὸν Ἰατρὸν Κῆλερ.

× × ×

Ὁ Καμ. Φλαμμαριόν, ἐξακολουθῶν τὴν ἀρθρογραφίαν του εἰς τὴν Πνευματιστικὴν Ἐπιθεώρησιν, δημοσιεύει ἄρθρον εἰς τὸ ὁποῖον ἐκθέτει, ὡρισμένα περιστατικά, ἐπιστολάς, ἐνδείξεις, νεκρῶν οἵτινες μετὰ τὸν θάνατόν των ἐπανῆλθον ἵνα κανονίσωσιν ὡρισμένας προσωπικάς των ὑποθέσεις, μὴ περαιωθείσας μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου των. Τὸ φαινόμενον δὲν εἶνε πρωτοφανὲς δι' ἡμᾶς. Πρό τινων ἀκόμη ἡμερῶν, μᾶς διηγεῖτο φίλος τις, ὅτι μία κυρία ἀποθανοῦσα αἰφνιδίως καὶ κληθεῖσα διὰ μεσάζοντος, μετέδωσε τὴν διαθήκην της ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ καὶ ἀκριβείᾳ. Ἐνεθυμεῖτο καὶ ὑπέδειξε τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἔπρεπε νὰ τακτοποιηθοῦν καὶ εὐτελῆ ἀκόμη πράγματά της.

Κάποιος ἀναγνώστης μας, μᾶς ἔστειλε πρὸς δημοσίευσιν μίαν προφητείαν ἁλιευθεῖσαν ἀγνοοῦμεν ποῦ,ἀποδιδομένην δὲ εἰς κάποιον μοναχόν, ἵνα τὴν δημοσιεύσωμεν. Λυπούμεθα διότι δὲν τὸ κάμνομεν, ὄχι διότι δὲν ἐκτιμῶμεν τὴν προφητικὴν δύναμιν τοῦ μοναχοῦ, ἀλλὰ διότι ὅπως ἐγείναμεν σήμερον, ὅλοι εἴμεθα προφῆται καὶ προφητεύομεν. Συνεπῶς,ποίαν προφητείαν νὰ παραδεχθῇ κανεὶς καὶ ποίαν νὰ πιστεύσῃ; Ἐξ ἄλλου, αἱ προφητεῖαι τοῦ τελευταίου καιροῦ πραγματεύονται περὶ τῆς πολιτικῆς καὶ μετ' αὐτῆς ἡμεῖς δὲν ἔχομεν καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν.

× × ×

Ἐλάβομεν τὰ κάτωθι ἔντυπα.

Mondo Occulto, Νεάπολις—Ἰταλίας, Νοέμβριος καὶ Δεκέμβριος, μὲ πλουσιωτάτην ὕλην συνεργατῶν καλλίστων.—Le Voile d'Isis, Παρίσιοι, Δ)βριος, σημειώνομεν δὲ βαθεῖαν μελέτην τοῦ δόκτωρος Ἄλτα ἐπὶ τῆς τελευταίας λέξεως τῆς ζωῆς.—Revue Spirite, Παρίσιοι, Δεκέμβριος μὲ τοὺς κ. κ. Φλαμμαριόν, Μπένεζεκ, Ἀμπλὼ κλπ.—***Ἐθνικὴ Ζωή***, Ἀθῆναι, 15 Δεκεμβρίου, μὲ πλουσίαν ὕλην.— La Vie Morale, Παρίσιοι, Δ)βριος, μὲ δύο μελέτας τοῦ κ. Πανιὰ, «Τὸ κακὸν καὶ ἡ λύπη» καὶ τοῦ ἰατροῦ Μπελιὰρ «Σκέψεις ἐπὶ τῆς λύπης».—Clarté, Παρίσιοι, 21 Δεκεμβρίου 1921 καὶ 4 Ἰανουαρίου 1922. La Revue Contemporaine, Παρίσιοι. Δεκέμβριος, μὲ πλουσίαν ὕλην καὶ ἄρθρα τῶν κ.κ. Βιλοντὸν, Τουσὲν, Προζὸρ, Ραϋνὼ, Λὰνζ κλπ. κλπ.—Ligue Française, Παρίσιοι, Νοέμβριος, Savoir, Παρίσιοι Δεκέμβριος, ***Ἀλήθεια***, Σῦρος, ἀρ. 28 καὶ 29 L' Ordre Social, Νίκαια, Ἰανουάριος 1922, ***Μεταρρύθμισις***, Ἀθῆναι, τοῦ κ. Φραγκσύδη, Rose+Croix, Douai Γαλλίας, Δεκέμβριος, κλπ.κλπ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κωνστ. Ἀσλάναγα. Μὰ σᾶς ἐγράψαμεν ἐπανειλημμένως.—***Τσαγκ.*** Πράκτορα ἐφημερίδων 40 Ἐκκλησίας. Σᾶς ἐγράψαμεν καὶ ἀπεστείλαμεν. Ἀναμένομεν.—***Ι. Παπαβ.*** Ἄρταν. Περὶ τοῦ πρώτου θὰ ἀσχοληθῶμεν ἐκτενῶς ἐν καιρῷ διότι καὶ ἄλλοθεν ἔχομεν ἰδίαν διατύπωσιν, περὶ τοῦ δευτέρου, τί νὰ εἴπωμεν; ἵνα τόση ἡ πληθώρα ὕλη καὶ τόσον μικρὸν τὸ περιοδικόν μας!—***Χαρ. Νέον.*** Τρίκκαλα, Διεβιβάσθη ὅπου δεῖ. Ἀναμένετε.—Ε. Dup. Κάϊρον Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας.—***Α. Χαλ.*** Κων)πολιν. Εἴμεθα ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν διάθεσιν σας. Γράφομεν ἐκτενῶς ἐπὶ τιθέντων ζητημάτων.—***Αχ. Καραν.*** Τρίκκαλα. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὰς τόσον θερμὰς ἐκφράσεις σας. Ἀναμένομεν ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν συγγραφέα τοῦ βιβλίου ποῦ ζητεῖτε καὶ μόλις λάβομεν θὰ σᾶς εἰδοποιήσωμεν. Παρακολουθεῖτε πάντοτε τὴν παροῦσαν στήλην.—***Γ. Κορδοπ.*** Τ.Τ. 911. Ἐπιστολήν σας ἐλάβομεν ἀναμένομεν συνδρομήν, περιοδικὸν σᾶς ἀποστέλλεται.—***Χαριτ. Νέον*** Τρίκκαλα. Διεβιβάσθη.—***Α. Κούκ.*** Τ.Τ. 922 Εὐχαριστοῦμεν πολὺ καὶ ἀναμένομεν συνδρομήν. Φύλλον σᾶς ἀποστέλλεται.—***Α.*** Παν. Μέτωπον Εὐχαριστοῦμεν. Ἀχ. ***Καραν.*** Τρίκκαλα Διεβιβάσθη.

Ὁ «Ἕως» πωλεῖται ἐν Ἀθήναις ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὰ κάτωθι περίπτερα, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν δὲ ἀπὸ τὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρείας τοῦ Ἑλλην. Τύπου:

1) Σταθμὸς Κηφισσίας: Περίπτερον κ. Γ. Λαμπρινοῦ, δεξιᾷ τῷ εἰσερχομένῳ.

2) Σταθμὸς Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Πειραιῶς κ. Θεοχάρη.

3) Περίπτερον κ. Λαμπρινάκου, Πλατεῖα Ὁμονοίας, παρὰ τοὺς πωλητὰς τῶν ἀνθέων.

4) Περίπτερον κ. Λ. Παπαγιάννη, ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Πατησίων, γωνία φαρμακείου Μαρινοπούλου.

5) Κατάστημα κ. Γιαννοπούλου, Χαυτεῖα, ἔμπροσθεν παντοπωλείου Ψαραύτη καὶ Κηρύκου.

6) Περίπτερον κ. Φρειδερίκου, γωνία Αἰόλου-Πανεπιστημίου

7) Περίπτερον κ. Θ. Δραγώνα, Χαυτεῖα, γωνία ὁδοῦ Αἰόλου καὶ Σταδίου.

8) Περίπτερον κ. Α. Παπλωματοπούλου καὶ Σια, γωνία Ἀρσακείου, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου καὶ Πεσματζόγλου.

9) Περίπτερον κ. Λ. Κολυμβίτη, γωνία ὁδοῦ Πανεπιστημίου καὶ Ἐδουάρδου Λῶ.

10) Ἐκδοτικὸς οἶκος κ. Βασιλείου, Σταδίου 42.

Διὰ τους μαθητὰς καὶ φοιτητάς.— *Ὁ ἐγγράφων τρεῖς συνδρομητὰς λαμβάνει δωρεὰν τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα τεύχη τοῦ Ἕωτος, ὁ ἐγγράφων πέντε γίνεται συνδρομητὴς δωρεὰν ἐπὶ ἓξ μῆνας, ὁ ἐγγράφων ὀκτὼ γίνεται συνδρομητὴς δωρεὰν ἐπὶ ἔτος.*

Οἱ ἐπιθυμοῦντες προηγούμενα τεύχη τοῦ περιοδικοῦ, παρακαλοῦνται [illegible] ται εἰς τὰ γραφεῖα μας, ἀποστέλλοντες συνάμα καὶ τὸ ἀντί- [illegible]στον.